

Lundehundens säregna egenskaper

Tassar och tår

Framtassarna ska ha minst två extra tår. Vanligtvis en tvåledad och en treledad tå med senor och muskler. Detta ger tasserna ett kraftigt utseende. Fem tår av sex bör ingå i själva tasserna, vilket betyder att den femte tån helst ska ingå i stödytan. Därtill har Lundehunden åtta trampdynor, medan andra raser har fem.

Lundehunden kan böja och sträcka på sina "extratår" och även gripa tag i saker, precis som om den mänskliga handen hade två tummar. Denna tasskonstruktion har hundarna mycket stor nytta av när de klättrar i berg. De kan klättra upp för nästan lodräta bergsväggar genom att gripa tag med extratårna i sprickor och håligheter i berget. Därtill kan de rotera sina framtassar i sidled, vilket är till hjälp när de ska vända sig om i trånga fågelbon.

Baktassarna ska ha minst 6 tår och hunden ska stödja på 4 av tårna. När hunden står på plant underlag ligger vikten normalt på tårnans trampdynor. Baktasserna skall ha 7 trampdynor, där den stora trampdynan är förlängd bakåt. Denna förlängda trampdyna fungerar som extra bromskuddar när hunden är på väg nedför branta berg. Då sträcker den ut framtassarna och hasar sig ned med baktassarna tätt intill varandra för att täcka en så stor yta av berget som möjligt.

Lundehunden kan också ha fler än sex tår på varje tass. Jag har hört talas om hundar som har haft upp till nio tår på en tass, men det är ovanligt. Däremot är sju tår vanligt. Då sitter ofta två av tårna ihop och bildar en "dubbeltå". Fler än sex tår är godkänt på utställning, däremot kan hunden bli underkänd om den har färre än sex tår.

Huvud och öron

Huvudet ska vara medelbrett och kilformat. Skallpartiet ska vara svagt välvt och ögonbrynsbågarna markerade. Stopet ska vara tydligt men inte skarpt markerat och nospartiet kilformat och medellångt. Lundehunden kan stänga sina öron vilket är en bra egenskap i trånga fågelbon samt i ett blåsig, kallt och fuktigt klimat.

Käkar/Tänder

Lundehunden ska ha välutvecklade och kraftiga käkar anpassade för att apportera en Lunnefågel. Lundehunden kan ha tre olika bitt, saxbett, tångbett och omvänt saxbett. Saxbett föredras men tångbett och omvänt saxbett (=måttligt underbett) accepteras. Överbett och gravt underbett är inte acceptabelt. Inte heller gravt oregelbundet och snett bitt. Premolarbortfall på båda sidor i bägge käkarna godtas. Premolarer kallas de små tuggtänderna vid sidorna av käken.

Rörlighet

Lundehunden är vig och smidig för att den ska kunna vända sig i trånga fågelbon. Den översta nackkotan är förenad med hjärnskålen på ett sätt som gör nacken extra rörlig. Därför kan den böja huvudet så långt bakåt att pannan vidrör ryggen. Den kan ofta sova i en sådan ställning med huvudet, vilket kan få den ovana beskådaren att bli skärrad, eftersom det ser ut som om den har brutit nacken.

Muskulatur, senor och ledband i bogarna är så tänjbara att hunden kan "slå ut med armarna". Frambenen kan också sträckas bakåt och ligger då längs med rygglinjen. Bakbenen kan sträckas framåt så att de ligger bakom hundens nacke.

Obs! Lånade bilder.

Gångsätt

På grund av sina extra tår och flexibiliteten i benen har Lundehunden också ett speciellt gångsätt. De "paddlar" med frambenen och det ser nästan ut som om de ritar cirklar i luften. Samtidigt har de aningen trånga bakbensrörelser, vilket ser ut som om de trippar fram.

Läten

Många Lundehundar ger ifrån sig små speciella ljud när de är alerta eller har något att berätta. Det kan låta som en duvas kuttrande och om man har flera hundar, kan det låta som ett duvslag. När de skäller har de ofta ett gällt, hest och ylande läte.

Källor och mer information

Egenskaper Svenska Lundehundföreningens hemsida:

<https://lundehund.se/lundehunden/egenskaper/>

RAS-dokument för Norsk Lundehund:

RAS_Norsk-lundehund_2016.pdf

Bilder: Gillerts kennel samt två från nätet.